

altsaa ikke kunne finde nogen anden fornuftig Forklaring end den, jeg har givet, paa Sygedagenes store Antal i København, og der ligger ikke noget fornærmeligt for Folk i den. Det er naturligt, at hvis en Mand faar en rimelig Erstatning, naar han er syg, siger han: Jeg kan altsaa, naar jeg er syg, blive hjemme, men at den Mand, der i Sygdomstilfælde ingen rimelig Erstatning faar, føler sig nødsaget til at gaa paa Arbejde, selv om han for sit Helbreds Skyld burde blive hjemme. Det fører til det Forhold, jeg fremhævede, og som efter min Mening er en af Hovedskavankerne ved Sygekasserne, nemlig til at Kontingentet stadig bliver sat op. Det ærede Medlem talte om en enkelt Sygekasse, som han kendte til. Jeg talte ikke om en saadan enkelt Kasse, men om Forholdene i Almindelighed og holdt mig til de officielle Tal. Jeg paaviste, at Gennemsnitskontingentet i København for Mand og Kone er 27 Kr., og jeg spørger da det ærede Medlem: Vil det ærede Medlem med Haanden paa Hjertet sige, at det er noget, som alle Arbejdere i København kan betale? Tror det ærede Medlem virkelig, at de københavnske Arbejdere har let ved at betale 27 Kr. i Gennemsnit for Mand og Kone i en Sygekasse. Jeg tror det ikke. Jeg tror, det bevirker det, det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) nævnede, at det skyder de daarligst stillede ud, og det var netop dem, der særlig skulde hjælpes.

Det ærede Medlem talte om, at det Arbejde, der blev gjort af Sygekassebestyrelserne blev gjort af Kærlighed til de lidende Mennesker og blev ikke vederlagt med klingende Mønt. Det forstaaer jeg slet ikke. Vil det ærede Medlem da forklare mig, hvorledes det i København kan koste 257,000 Kr. at administrere Sygekasserne, medens det for et større Antal Medlemmer i Østifterne kun koster 92,000 Kr.? Der er dog en himmelraabende Forskel paa de to Tal, og ingen Mennesker kan sige andet, end at det fornuftigvis maa være dyrere at administrere en Landkasse, hvis Medlemmer bor spredt i et stort Distrikt, end at administrere en Sygekasse i København. Det ærede Medlem gav ingen Forklaring paa disse Forhold. Det ærede Medlem kan ogsaa blot tage det Tal f. Eks., at Administrationen i København koster 1 Kr. 62 Øre pr. Medlem, medens den i Jyllands Landkasser koster 41 Øre pr. Medlem. Jeg synes, at 1 Kr. 62 Øre er en meget stor Udgift til Administrationsomkostninger. Der ligger ikke noget som helst fornærmeligt for Syge-

kasserne deri. Det er virkelig et Forhold, som man maa have Lov til at omtale, da det er officielle Tal, jeg fremdrager. I den Anledning behøver det ærede Medlem ikke at overfalde mig. Jeg taler ud fra samme Interesse for disse Forhold som det ærede Medlem. Det, som har været Ledemotivet for mig i denne Sag, har netop været, at Sygekasseforholdene burde ændres saaledes, at de daarligst stillede kunde komme med ind i Sygekasserne. Jeg staaer her som Repræsentant for de daarligst stillede af alle Arbejdere maaske, de lollandske Herregaardsarbejdere, og jeg finder, at disse Folk har Ret til og Krav paa at faa i hvert Tilfælde samme — og jeg mener snarere større — Tilskud end velstillede københavnske Arbejdere. Det, der var Grundtonen i min Tale, var, at den Fordeling, at vi giver 2 Kr. i Tilskud pr. Medlem og en Femtedel af hele Medlemsbidraget, er forkert. Fordelingen burde efter min Mening staa i omvendt Forhold til Medlemsbidragenes Størrelse. Det synes jeg er saa klart, at jeg ærligt talt synes, de Herrer Socialdemokrater burde støtte mig i det Krav og ikke omvendt angribe mig derfor.

Jeg har ikke særlig staaet her i denne Sal som Lægestandens Talsmand, og jeg skal sige de ærede Medlemmer, hvorfor jeg ikke har gjort det. Det er, fordi der her i Loven ikke er fastsat Bestemmelser om, hvad Lægerne skal yde, og naar der ikke er paalagt Lægerne nogen bestemt Pligt for en bestemt Betaling, maa det være en Sag, som Lægerne selv maa ordne med Sygekasserne. Jeg har kun gjort opmærksom paa visse Urimeligheder i de fremsatte Paastande. Det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) udtalte saaledes — det staaer paa Sp. 1122 —: „Kravene til Udgifterne vokser, og navnlig er der et Omraade, som har voldt Sygekasserne stadig Sorg: Udgiften til Lægehonorar. I 1893 var Udgiften til Lægehonorar i samtlige anerkendte Sygekasser 266,000 Kr., medens den i 1911 var 3 Mill. Kr.“ Jeg synes, man ikke har Lov til at stille saadanne Tal op overfor hinanden, for de siger ingenting. Det er noget, der lyder agitatorisk smukt og godt, men som intet siger. Det ærede Medlem kunde f. Eks. oplyse, hvor meget Medlemsantallet samtidig var steget, at der i 1882 var 762 Sygekasser med 108,000 Medlemmer, men at der nu er 1517 Sygekasser med 700,000 Medlemmer, det maa man dog tage i Betragtning, naar man taler om, hvor meget Lægehonorarerne er stegne.